

Ex stimulis conscientiae petitum.

PROPOSITIO.

Ex stimulis conscientiae probatur Deum existere.

Prob. Unusquisque, post scelus patratum, aliquos conscientiae stimulus experitur: *Hæ sunt impiis assiduae domesticæ furæ quæ dies noctesque parentum pœnas a conseleratissimis filiis repentant*, inquit Tullius (Orat. 2 pro Sext. Roscio, n. 67): at constantes illi conscientiae stimuli probant Deum existere. Probant enim Deum existere, si a solo Deo proveniant: at prædicti conscientiae stimuli a solo Deo oriuntur: vel enim a Deo oriuntur, vel ab anima, vel ab alio ente a mente distineto, quod non sit Deus. Atqui duo posteriora dici nequeunt: 1º non ab anima nostra; nam tunc orirentur necessario vel libere: si necessario, omnes homines sive nocentes, sive innocentes, eos similiter experientur, si libere, nunquam inviti eos pateremur: at utramque est falsum: ergo 1º, etc. 2º Non ab alio ente ab anima nostra distineto, quod non sit Deus; nam, præter animam, nihil admittere volunt athei nisi materiam. Manifeste autem repugnat materiam inertem, cœcam, esse causam efficientem stimulorum qui solos excruciant nocentes. Ergo 2º, etc.; aliunde, etc. Ergo, etc.

Stricte loquendo, hæc demonstratio ad universalem de existentia Dei persuasionem reducitur, et est ejus respectus specialis, in quantum, scilicet, Deus ut criminis vindicator habetur.

NOTA. Si una ex præcedentibus demonstrationibus seorsim sumpta plenam tantæ veritatis convictionem in mente nostra imprimat, quantum lucem omnes adunatae generare debent! Certe quilibet in societate educatus, a cupiditatibus liber et recta ratione utens, non magis Dei quam solis existentiam negare potest.

QUÆSTIO SECUNDA.

QUID SIT DEUS SEU QUÆNAM SINT EJUS ATTRIBUTA.

Nomine attributi id intelligitur quod de alio prædicatur seu dicitur: cum autem Deus sit ens perfectissimum, nihil de illo dici aut affirmari potest nisi habeat rationem perfectionis. Unde attributa Dei idem sonant ac ejus perfectiones.

Multa olim subtilissime disseruerunt metaphysici et theologi circa Dei essentiam et ejus attributa in genere, quæ tantum, finis intenti memores, indigitabimus, longius de divinis perfectionibus in specie dicturi.

DE ASEITATE SEU EXISTENTIA A SE.

Communius assigant ut primarium Dei attributum, cæterorum fontem et differentiam ejus specificam, *aseitatem* seu existentiam a se, et quidem merito; nam 1º ipse Deus hanc qualitatem ut speciale suum et incommunicabilem characterem assignat, dicens Moysi (Exod. III, 14) nomen ejus quærenti: *Ego sum qui sum: sic dices filius Israel: Qui est misit me ad vos.* Sensus est: Qui est a semetipso, Qui sum a meipso; quod omnes SS. Patres et Scripturae interpres adverterunt. 2º Sancti Patres et doctores *aseitatem* exhibuerunt ut primarium attributum et aliarum perfectionum divinarum fontem: *Si bonum*, inquit S. Bernardus, *de Consid.*, l. v, cap. 6, t. I, p. 449, *si magnum, si beatum, si sapientem vel quidquid tale de Deo dixeris, in hoc verbo instauratur, quod est, EST.* Nempe hoc est ei esse, quod hæc omnia esse. 3º *Aseitas* seu existentia a se est attributum quod apprehenditur a mente ut primarium, ut fons omnium perfectionum, per quod Deus a cæteris entibus discrepat. Quærenti enim cur Deus sit justus, sit verax, sit omnipotens, etc., respondebitur quia est infinitus, et est infinitus quia est a se: potenti vero cur sit a se, nihil responderi potest.

Quidam notant *aseitatem* non sumendam esse pro ea proprietate qua Deus a se existit, abstracte sumpta, sed pro *ipso esse, esse perfecto, esse simpliciter*, quo recidunt citati textus, et a quo omnia attributa menti formaliter sese exhibent.

DE ATTRIBUTORUM DEI DISTINCTIONE.

Duplex agnoscitur distinctio: una *realis*, quæ rebus inest et existit independenter a mente, ut distinctio inter paternitatem et filiationem; et altera *rationis*, quæ tota est in mente, ut distinctio inter sapientem et ejus sapientiam.

Inter attributa Dei alia sunt *absoluta*, quæ tribus personis sunt communia, ut omnipotentia, sapientia, scientia; et alia *relativa*, quæ uni personæ sunt propria, ut innascibilitas Patri, generatio Filio, spiratio Spiritui Sancto. De solis attributis absolutis nunc acturi sumus, quia attributa relativa nobis sola revelatione sunt nota.

Aetius, et Eunomius ejus discipulus, in iv^o seculo, ut Verbi divinitatem, quam negabant, facilius tollerent, contenderunt nullam in Deo admittendam esse distinctionem, ne quidem rationis, sed Deum quoad totam naturam suam essentialiter concepi a mente ut ingenitum. Unde inferebant Filium, qui dicitur genitus, non esse Deum.

Quidam Gualterus, de quo celebris Augustinus Niphus, circa annum 1473 in Italia natus, volebat, e contra, attributa Dei absoluta tum a se in vicem, tum ab essentia divina realiter esse distincta, et tamen Deum esse simplicem.

Palamitæ, in xv^o seculo, sic dicti a Gregorio Palamo, primum monacho, deinde Thessalonicensi episcopo, dicebant etiam realem dari distinctionem inter essentiam Dei et ejus operationes, per quas intelligebant attributa. Volebant existere lumen increatum ab essentia Dei distinctum, quo divinitas velut pallio tegitur, et arbitrabantur se, caput et mentem pectori vel umbilico certo modo deprimentes, lumen istud videre.

In concilio Lateranensi IV, anno 1213 celebrato, dam-

natus fuerat libellus abbatis Joachim, qui aliquam admettebat distinctionem inter essentiam divinam et personas divinas.

In saeculo praecedenti Gilbertus Porretanus (*Gilbert de la Porrée*), Pictaviensis episcopus, dicebat divinitatem non esse Deum, sed formam qua Deus est; siue humana-
tas non est homo, sed forma qua homo est. In concilio Remensi, cui assistebat S. Bernardus, anno 1148, fuit
damnatus.

Constat igitur realem admittendam non esse distinc-
tionem inter attributa Dei, sive absoluta, sive relativa,
et ejus essentiam; neque inter attributa absoluta relative
ad se invicem. Idcirco de Verbo divino legitur apud
Joannem, 1, 9: *Erat lux vera, quæ illuminat omnem hominem*; Christus de seipso dixit, ibid. xiv, 6: *Ego sum via, veritas et vita*; et B. Joannes, I, iv, 16: *Deus caritas est*. In quibus testimoniosis, attributa a Verbo, a Christo
vel a Deo non separantur.

Rèstat ergo sola distinctio rationis de qua inter catho-
licos disputari potest, et acriter clim disputatum est in
scholis, inter *Nominales*, qui solam nominum distinctionem admittendam esse inter attributa Dei volebant; *Seo-
tistas*, qui pro distinctione actuali formaliter, quæ scilicet
formis vere diversis conceptibusque in se variis fundare-
tur, fortiter decertabant; et *Thomistas*, qui distinctionem
virtualem et, ut aiebant, rationis ratiocinatae, id est, in
Deo ipso et non tantum a parte rationis fundamentum
habentem, admittebant,

Inter ea quæ sic breviter exponimus, sunt errores gra-
ves qui revelationem et fidem laedunt, et quorum confu-
tatio ad theologes partinet. Sunt etiam meræ subtilitates
quas indicare sufficit; nunc enim ab omnibus merito
negliguntur, velut inutiles. Certum est mentem nostram
sub diversis conceptibus sibi exhibere posse divina attri-
buta; v. g., omnipotentiam et sapientiam, bonitatem et
justitiam, aeternitatem et immensitatem, scientiam et
providentiam; ac proinde quamdam dari distinctionem
in mente, licet realis non existat in re. Hoc sufficit.

« Dieu est infiniment intelligent, dit Fénelon (*Existence de Dieu*, 2e partie, ch. 5, art. 2), infiniment puissant, infiniment bon : son intelligence, sa volonté, sa bonté, sa puissance, ne sont qu'une même chose. Ce qui pense en lui est la même chose qui veut : ce qui agit, ce qui peut et qui fait tout, est précisément la même chose qui pense et qui veut ; ce qui prépare, ce qui arrange et qui conserve tout, est la même chose qui détruit ; ce qui punit est la même chose qui pardonne et qui redresse ; en un mot, en lui tout est d'une suprême unité.

« Il est vrai que, malgré cette unité suprême, j'ai un fondement de distinguer ces perfections, et de les considérer l'une sans l'autre, quoique l'une soit l'autre réellement. C'est qu'en lui l'unité est équivalente et infiniment supérieure à la multitude. »

Itaque de attributis Dei seorsim spectatis disserentes, quædam dicturi sumus, tum ad augendam ejus notitiam, tum ad diluenda incredulorum objecta.

Dicemus ergo 1° de Dei unitate, 2° de æternitate, 3° de immutabilitate, 4° de libertate, 5° de independentia et omnipotentia, 6° de simplicitate, 7° de immensitate, 8° de intelligentia et scientia, 9° de sapientia, 10° de sanctitate et veritate, 11° de bonitate et beatitudine, 12° de justitia, 13° de providentia.

CAPUT PRIMUM.

DE DEI UNITATE.

Multiplicitatem deorum admiserunt pagani. Duo esse principia necessaria volebant Manichæi, unum summe bonum et alterum summe malum. Principium malum excogitaverant, quia originem mali in mundo existentis sub uno ente summe bono explicare non poterant. Præsens igitur caput in tres articulos dividemus : primus erit de Dei unitate, adversus gentiles ; secundus, de dualismo seu de duobus Manichæorum principiis, et tertius, de origine mali sub uno ente summe bono.

ARTICULUS PRIMUS.

DE DEI UNITATE, ADVERSUS GENTILES.

Quamvis apud gentes communius creditum fuerit superium existere Deum, a quo omnia penderent, multa tamen simul admissi sunt dii inferiores quibus divina natura et propria potestas tribuebantur, quibus ideo divinus exhibebatur cultus soli verae divinitati debitus, unde aderat vera idolatria. Tantis fuit eorum numerus ut Hesiodus, poeta græcus, qui nonagentis annis circiter ante Christum vixisse creditur triginta millia jam recenseret. Omne ferarum genus et ipsa hortorum legumina divinis honoribus prosequabantur Ægyptii, de quibus Juvenalis lepide ait :

Porrum et cepe nefas violare ac frangere morsu :
O sanctas gentes, quibus haec nascuntur in hortis
Numina ! (Satyra 15.)

PROPOSITIO.

Deus est unus, non vero multiplex, ut aiunt gentiles.

Prob. 1° ex *Scriptura sacra*, in qua ex principio usque ad finem Deus exhibetur ut unicus ; v. g., Deuteronomio, vi, 4 : Audi, Israel ; Dominus Deus noster Dominus unus est. Videte quod ego sim solus, et non est alius Deus præter me (Ib., xxxii, 39) ; Ephesi, iv, 5 ; Unus Dominus, una fides, unum baptisma, unus Deus et Pater omnium, qui est super omnes, et per omnia et in omnibus nobis.

Prob. 2° ex *ratione* : Deus est ens necessarium et infinitum : atqui unicum est ens necessarium et infinitum. 2° *Unicum est ens necessarium* : ideo enim concluditur ens necessarium, quia repugnat omnia entia esse contingentia ; porro unicūm ens necessarium sufficit ut cætera existere possint ; si unicūm sufficit, cætera supponi possunt non existentia ; si supponi possint non existentia, non sunt necessaria : ergo unicūm est ens necessarium. 2° *Unicum est infinitum* ; si enim plura essent infinita, aliqua inter ea daretur limitatio : ubi autem adest limitatio, adest perfectionis carentia : ergo